

Bratři a sestry,

známé podobenství o království Božím před nás staví práci rozséváče. Tato náročná zemědělská činnost ve starověku konaná ručním způsobem nás má oslovit, ujistit a povzbudit, ale taky položit závažné otázky. Nemá smysl odsouvat výklad podobenství na druhou část kázání po nějakém převyprávění děje – všichni jsme pozorně poslouchali a proto pojďme rovnou k věci.

Vyšel rozséváč rozsívat. Semenem je Boží slovo. Rozséváčem číslo jedna je pro křesťany jistě Ježíš Kristus, ale pak v jeho moci a síle každý jeho svědek a následovník. Rozséváč seje do čtverého druhu půdy. To je hned na úvodu důležitá zpráva. On nedělá žádný výběr, kam bude rozsívat. Vlastně není ani kousek země, kam by slovo o nebeském království nemělo padat. Na žádný díl země se nedívá s předběžným předsudkem, že tady to nemá cenu a nic se tady neuchytí. Zde pro růst úrody nejsou ty správné podmínky. Takto my často a rádi posuzujeme úrodnost půdy lidských srdcí. Snažíme se hodnotit předem kdo je konkrétně která půda. K těm nepůjdu, ti slyšet jistě nebudou chtít. Tam a tam je zvěstovat evangelium zbytečné a musí se minout účinkem, je to tedy jen ztráta času. Ne – rozséváč rozsívá všude a půdu předem zásadně nehodnotí a neodepisuje ani čtvereční centimetr.

Na straně druhé ovšem ona čtverá půda reálně existuje. O tom nemůže být sporu. Pole našich lidských srdcí, to není zdaleka jen kyprá a hluboká ornice. To je i ztvrdlá země a udusaná hlína, to je často i tvrdá skála pod zdánlivou vrstvičkou dobré prsti. A i když jindy je srdce člověka vnímavé a otevřené, přesto nakonec přece dopustí, aby to dobré zrna v něm bylo zadušeno a úroda nemohla vyrůst.

Trojí situace kdy zrna přijde nazmar, tři ku jedné. Ale bratři a sestry, znamenají ty tři ku jedné převahu toho zrna zmařeného? V žádném případě! Přestože těch příčin proč Boží slovo v člověku nevzklíčí, může být více, neznamená to vůbec, že bychom neměli důvod počítat s konečnou úrodou.

Připomeňme si nejprve ty ztrátové okamžiky, vždyť i Pán Ježíš mluví nejprve o nich. Situace č. 1. Zrna padlé podél cesty. Tady tomu rozumějme tak, že to zrna padlo na udusanou hlínu. Přilétli ptáci a sezobali je. Udusaná cesta, to je udusané, ztvrdlé srdce. Semeno Božího slova dopadá, ale nezachytí se, odráží se pryč a nemá vůbec možnost se uchytit. Slovo se nedostane pod povrch a proto je ten zlý sezobe a člověku vyrve.

Tady Boží zrna vlastně nedostane šanci ani na malou chvíli. Ptáci je ihned sezobou. Jde o lidské srdce dokonale imunní proti evangeliu, kde má ďábel snadnou práci a vyrve zrna ještě dříve, nežli může vzklíčit.

Situace č. 2. Zrna padlé na skálu. Tady překvapivě pozorujeme hned od počátku velké věci. Zrna ihned vzešlo. Zdánlivě stačí jen ta troška země, zakrývající skálu, a dějí se divy. Rostlinka vyraší s překvapující rychlostí. Boží slovo našlo v srdci přece jen úrodnou půdu a člověk je uslyší a přijme. Jenže ani zde nakonec přes počáteční nadšení úroda nevzejde. Pod povrchem je skála a ta znemožní, aby rostlina zapustila kořen. Tuto situaci známe až moc dobře! Kolik lidí už jsme viděli vzplanout a hořet – a v dané chvíli to určitě nebylo nic povrchního! Mnozí skutečně byli evangeliem osloveni tak, že změna na nich byla zřetelná. Kolik jich našimi sbory již prošlo! Lidí nadšených nenadálou změnou svého života, lidí najednou plných touhy jít za Ježíšem. Lidí dívajících se někdy dokonce s jistou nedůvěrou na ostatní členy církve – co se to děje, vždyť oni nehoří tak jako my! Vše v našem životě je najednou zcela nové. Tradiční podoba církve je překonána a my musíme zformovat církev lepší a krásnější – je to tak jasné, tak proč nám ostatní tak málo rozumí? Také evangelista se dost možná setkal s nějakou takovou skupinou velice probuzených křesťanů, kteří oplývají dary Ducha, a přece se záhy projeví jejich nezakořeněnost. A snad i proto si vzpomněl na Ježíšovo podobenství. Neřekl on snad, že když přijde pokušení, pak odpadají? Všimněme si té dynamiky děje – s radostí přijímají, ale věří jen nějaký čas a odpadají. Není to i dnes často tak, že když člověk pozná, že cesta s Ježíšem Kristem neznamená, že od nynějška je vše krásné a bezproblémové, pak to neunes? Nadšení pak rychle vymizí a člověk odpadne. A to, co vypadalo opravdově a ryze, je najednou odhaleno jako povrchní a nestálé. Mezi těmi stálými a tradičními křesťany jste možná kdysi zaslechli trochu pohrdlivé, až nabubřelé označení: “rychloukašky“. Ale pozor na to! Otázkou ale je, co jsme my sami

dělali anebo dosud děláme proto, abychom tyto lidi doprovodili dál. Je snadné někoho kritizovat, ale pomoci mu zakořenit, známost pravdy Kristovy v něm prohlubovat – to už je mnohem těžší.

Situace č. 3. Zrno – Boží slovo padlé do trní. Trní vzrostlo a klíčící zrno udusilo. Nějakou dobu může zrno a trní růst společně. Ale v určitém okamžiku ten agresivní plevel odebere všechny živiny a vláhu a tak opět přijde zrno Božího slova nadarmo. Může to delší dobu vypadat na dobrou úrodu. Ale nakonec je přece to trní silnější. Starosti, vlastně starosti, majetek a rozkoše života dusí zrno. Tady jde naopak o lidi mnohdy pevně zakotvené v tradici církve. O lidi, kteří žili dlouhá léta duchovním životem a nedá se o nich říci že by jen tak na chvíli vzplanuli. Ano, lidé se ztrácejí i po létech či desetiletích. Starosti běžného života, dobré bydlo a životní pohodlí se pro ně stane svodem. / kral. pečování a zboží a rozkoše života. / Být bohatý a úspěšný může být pro člověka opravdového ve víře a Kristova následovníka požehnáním, za které je vděčný ale zároveň na něm nelpí. Ale jindy tak člověk může dát hlavu do oprátky a nechat se svést z pravé cesty života jako to dobytče. Tak tedy, ať rychlovkaška nebo ten kdo vyduchne po mnoha letech a ztratí se – ono to vyjde nakonec nastejno.

Tři způsoby jak může být zrno Božího slova zmařeno. Jak prozíravou analýzu příčin těchto ztrát nám zde Pán Ježíš předkládá ! Jak nadčasové je to varování ! Jak mu musíme dát zapravdu, vždyť takto se to přece děje i dnes ! Všechny ty tři případy mají zde cosi společné. Pokaždé totiž cosi podstatného schází – a sice **porozumění slovu**. Nestačí jen Boží slovo slyšet. A dokonce nemusí stačit je přijmout. Ve všech příkladech může být znehodnoceno a vyrváno tím, který si nepřeje, aby se člověk Božím slovem nechal proměnit a nově zformovat! Ale tam kde člověk Božím slovu porozumí, tam už je nikdo ze srdce nemůže vyrvat. To chce říci ta střední část našeho textu.

Je tu ještě čtvrtá půda do které zrno padá. To je dobrá půda. To je ten kdo slovo slyší i **zachovává v dobrém a upřímném srdci** a přináší úrodu. Tady zrno padá jen do dobré, měkké kypré půdy a nese hojný užitek. Co znamená to tak důležité „pochopení“ slova? Není to tak, že by Boží slovo bylo snad nějaký rébus k rozlousknutí. Není to ani rozumové ani intelektuální pochopení. Je to prostě okamžik, kdy člověka slyšené slovo v životě zastaví, změní, strhne ho a on se stane Kristovým následovníkem. Stane se učedníkem. Vyjde, vykočí za ním. Tak jako učedníci figurují jako ti, kteří pochopili právě proto, že šli za Ježíšem na rozdíl od zástupu, který jen přihlížel a naslouchal. Aby slovo Boží opravdu člověče, pochopil, vydej se za ním, za Ježíšem Kristem. Dej se vést, říd' se příkladem jeho života. Ale především se spolehni na jeho odpouštějící moc která stačí na každý tvůj hřích a na každou vinu. Často dnes slyšíme od mnoha lidí: No, vždyť já v Ježíše Krista věřím! Byl jsem přece pokřtěn nebo dokonce konfirmován ! Jenže - ono nestačí jen slyšet, nestačí jen cítit příslušnost k církvi! Je třeba se stát učedníkem. Nechat se jím do hloubky proměnit. Zapustit do něj pevné kořeny. Nezůstat jen na povrchu. Pak teprve ponese úrodu. Na množství úrody až tolik nezáleží. Podle Lukáše chybí „třiceti... šedesáti...“ jakoby mu ani moc nezáleželo na tom, jak moc ta úroda převyší ztráty. U Mt je to jinak: Tam konečný výsledek úrody mnohonásobně převyšuje ztráty. Ale to se projeví až teprve při žni. Při Božím soudu. Až tehdy vyjde najevo kdo, kam patří. Dokud ten čas nenastal, jsme povolání stále znovu rozsívát. A i když nám to třeba bude tolikrát připadat jako zbytečná námaha, nemusíme se nijak strachovat o konečnou zeň. Ta bude hojná. Sýpky budou plné. Hodovní sál v nebeském království bude prskat ve švech. Míváme sklony tomu nevěřit. Rádi mluvíme o jakési svaté spasené hrstečce. John Wesley, pietista a zakladatel metodismu byl přesvědčen, že spása se bude týkat jen těch nejdokonalějších křesťanů. Toto podobenství mu do toho vážně mluví. Zeň Božího slova bude bohatá. A nejde o nějakou naši pomyslnou křesťanskou dokonalost. Vždyť každé naše selhání nás z takového přesvědčení musí vyvést. Jde o to jít ve šlépějích Kristových právě takoví jací jsme – a jen jím se nechat dovést až do cíle. Amen.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, vyznáváme, že často nedůvěřujeme síle a dynamice tvého slova, jeho moci naše lidská srdce měnit. Pod pojmem víra býváme i my v pokušení vidět jen mechanické přitakání k věroučným článkům či příslušnost ke tradici. Prosíme, probouzej nás, abychom za tebou skutečně vykočili a dovedli strhnout mnohé. Amen.*